

I hjemler dem, der ere ansatte til Indlomsstat i Henhold til Loven af 19de Februar 1861, skulle for Fremtiden komme dem til Gode, som ere ansatte til saadan Stat i Henhold til nærværende Lov, altsaa dem, der ere ansatte til en Stat af mindst 12 Kr. Det finder jeg heller ikke rigtigt. Jeg mener, at enhver, der er sat i Stat, bør i Kjøbenhavn ligesom i de øvrige Dele af Landet have Valgret. Bestemmelse herom kan faare let indføres i denne Lov, nemlig blot ved at lade Ordet „saadan“ i den næstsidste Linie bortfalde, saa at der kommer til at staa: „som ere ansatte til Stat i Henhold til nærværende Lov“.

Dernæst er der et andet stort Spørgsmaal, som jeg til Slutning vil tillade mig at omtale, uagtet jeg rigtig nok maa erkende, at det vanskeligt kan bringes i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag, men det forekommer mig, at det er et af de væsentligste Spørgsmaal, der foreligge til Overvejelse, naar vi have kommunale Betsatningslove under Behandling. Det er Spørgsmaalet om den mellemkommunale Betsatning. Det er rimeligt og retfærdigt, at enhver Kommune, enten det er Kjøbenhavns eller en By- eller Landkommune, har Lejlighed til at faa den Indtægt, som Kommunen har et naturligt Krav paa. Jeg mener, at det er rimeligt, at enhver er stattepligtig i den Kommune, hvor han har sin Næring, det synes jeg, er et simpelt Spørgsmaal og en ligefrem Sag, og jeg synes, at man let kan være enig om at erkende, at det maa være retfærdigt. Men, som sagt, jeg ser ikke, at Spørgsmaalet om den mellemkommunale Betsatning kan løses i Forbindelse med en saadan Lov, der særlig gælder Kjøbenhavn, men derfor mener jeg, at da dette Spørgsmaals Løsning er paatværende nødvendigt, bør man ikke gerne røre ved kommunal Betsatning i det hele uden at faa den mellemkommunale Betsatning med. Lad os derfor tage den mellemkommunale Betsatning op saa vel for Kjøbenhavn som for hele Landet under et, saa at vi faa de gamle Spørgsmaal frem til Løsning, som alle dog erkende, at der er stærk Trang til at faa løst, enten man nu har Sympati for det ene eller for det andet.

Det. Hansen: Jeg kan i alt væsentlig henholde mig til, hvad den foregaaende Tale har udtalt, og det er blot nogle enkelte Bemærkninger, jeg skal tilføje. Det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, at der ikke i Realiteten er foreslaaet nogen Forandring i de nu gældende Regler, som det allerede blev fremhævet af den første ærede Tale i Dag. Lovforslaget

er kun en Gentagelse af, hvad der er udtalt i Lovene af 19de Februar 1861 og 1ste April 1887; men hvad en saadan Gentagelse egentlig skal gøre godt for, det er et Spørgsmaal, som jeg nok tror, at man kunde sætte en Præmie for at faa besvaret. Der foreligger jo to Love, der i og for sig ere lige saa klare og fyldestgørende som det Lovforslag, der vil samle dem til en Enhed. Jeg veed da ikke, hvorfor man skal lovgive paa dette Omraade, naar man ikke vil berøre Spørgsmaal, der, som allerede bemærket, have overmaade stor Vigtighed, og som man kunde ønske og vente løst, naar man overhovedet vil give sig af med at give systematiske Love for den kommunale Betsatning. Det forlanges her, at man paa en Maade skal kodificere Lovene om den kommunale Betsatning i Kjøbenhavn og derved med det samme staa fast, rimeligvis for længere Tid, at de Regler, der saaledes gælde for Kjøbenhavn, ere saa gode og forsvarlige, at ved dem kan man lade det hero indtil en fjærr Fremtid. Det var utvivlsomt ikke Meningen med den § 13, der blev sat ind i Lov af 1ste April 1887. Man ventede derimod, at Ministeren inden Udgangen af 1890 vilde revidere de Kjøbenhavnske Skattelove og fremkomme med et Lovforslag, som kunde afgive Basis for en nærmere Behandling. Denne Forventning har den ærede Minister opfyldt ved i alt væsentligt at lade afstrykke de hidtil gældende Love og fremkomme dermed i December 1890, og efter hvad der er offentlig ophlyt, har, hvis jeg ikke fejler, dette Lovforslag, der drejer sig om Kjøbenhavns kommunale Betsatning, end ikke været foreslaet Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse til Betænkning eller i alt Fald været forelagt saa sent, at det ikke har kunnet indbringes for Borgerrepræsentationen, saa at denne ikke har kunnet gøre noget som helst Ønske gældende med Hensyn til denne Kodifikation. Jeg indrømmer, at en Kodifikation uden Realitetsforandringer kan være meget nyttig ved mange Lejligheder, naar en vis Materie er behandlet i en Mængde forskellige spredte Love, der ikke harmonere indbyrdes, og i hvilke det navnlig for det store Publikum kan være vanskeligt at finde sig til Rette. Men dette foreligger ikke her, dels fordi de Love, hvorom der er Tale, ere temmelig saa, og dels fordi det, der her skal gælde for en Kodifikation, i Virkeligheden ikke er det. Jeg vil bede ærede Medlemmer læse § 3 i dette Lovforslag igennem, og jeg holder mig da overbevist om, at der ikke er noget Medlem i denne Sal eller overhovedet noget Menneske, der af denne Paragraf alene vil kunne faa den mindste Forstaaelse af de Bestemmelser,